

ümbet koid pole kuriwa sündamega, et ta
omma hea tahtmissee läbbi, ei olnud selle
önnetuma rahvale kaswo saatnud. „Eks
„se olle mitre üks willetsus ma peal“!
mõtles ta fáies ennese meles: „eks se olle
„mitte üks willetsus, et mae sed innimes sed
„nenda melel ja otse wåggise, omma en
„nese önnetusse pole tikkuvad. Se kúlla
„rahwas lassab holetusse läbbi omma
„w ja raisata, raiskab omma wåhhewar-
„rundust, raiskab omma terwist jomisse
„läbbi, ja sedda keik, et nemmad pari
„tunni pühhapäwal meimad röömsad olla,
„ja pärast jálle peige náddala nálganáh-
„ha, ja tó fallal tüddineda ja nörku-
„da! — Agga ma ei tahha veel mitte
„keik lotust árraheita! ehet ma tabban
„veel ükskord monned seige peaga inni-
„messed, kes soiksid moistlike nomimis-
„sele mad anda, ja aega mõda patre-
„mad wissid üleswoötta“!

Agga

Agga se kúlla rahwas, kui Josep olli
árraláinud, naersid tedda selja tagga tem-
ma arvusse párast, ütteldes: „want se
„mee mees! ei sa julge mu ausa rahiva
„huskas olla, kelle sündant Erimala mil-
„jöfe römu stand“! — Ja nenda pilkasiid
nemmad terda, seini kui párav loia läks,
ja iggaüks koid pole piddi idtmä, hingama.

Teisel hommikul, kui selle rahwa pea
sai folgind, ja monned neist kõrtsi tullid
pohmelust wõhma, ja nende juuksesse
„jállie Josephi veäle juhtus, siis ütles kúllakubjas:
„et läkki ommeti waatma, käs siis meie
„aiad maas en, ja käs lojuised suurt pilli
„ereraselle on teinud, ehet wahhest ramb
„saksamees meid pettis, et meie agga pid-
„dimme olle kanno mahhaja ma“. — Nem-
mad läksid ühheskoos wåljalale, ja leidsid
monnes kohhas kúlla aias suured aukud, ja
gia áres koid orras põllo otsad läbbi sõtku-
sud,